

Björnön

En liten ö av gammelskog

Här kan man kliva in i trollens skog, bland fallna träd och tjocka mossmattor. Men ganska snart är man ute på andra sidan igen, i produktions-skogen som omringar reservatet på alla sidor.

På gränsen till den hårt brukade västgöta-slätten har få skogar undkommit motorsåg och skogsmaskiner. Därför är Björnöns naturreservat ett lite speciellt tittskåp bakåt i tiden. Här kan man få en aning om hur skogarna såg ut för omkring några hundra år sedan.

En livsviktig del av skogen är de döda träden. De blir mat och bostad för många av urskogens djur och växter som har blivit sällsynta idag. Norr om vägen i Björnöns naturreservat liknar skogen ett stort plockepinn, med broar av fallna träd åt alla håll. Mellan grova granar blir marken som ett diffust sudd av fräken och björnmossa. Men just som man börjar bygga upp trollskogsförtrollningen så bryts den. Reservatet är bara 6,6 hektar stort och den norra delen är minst.

Söder om vägen kan man följa en markerad stig några minuter genom torrare tallskogar. Här finns inte lika många fallna träd, eftersom tallar brukar klara sig längre än granar. Fast till sist kommer även de att stupa för vedsvampar och höststormar.

De äldsta träden i Björnöns naturreservat är omkring 170 år, vilket är långt ifrån Sveriges äldsta tallar som är över 700 år.

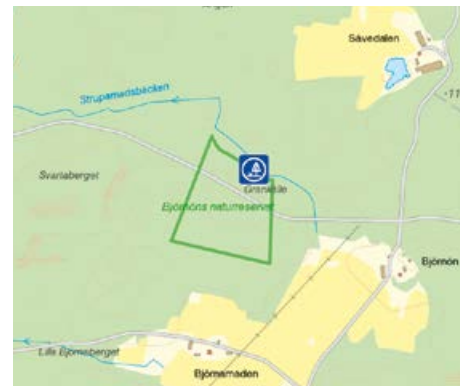
Missa inte: knäroten, en anspråklös liten orkidé som är en så kallad signalart. Den signalerar att marken har varit skogbevuxen mycket länge, eftersom den inte klarar en kalavverkning. Även när knärotens blommor kan man känna igen bladen som breder ut sig över stora områden här och där.

Arter att hålla utkik efter: tofsmes, knärot, gammelgranslav, liten spiklav.

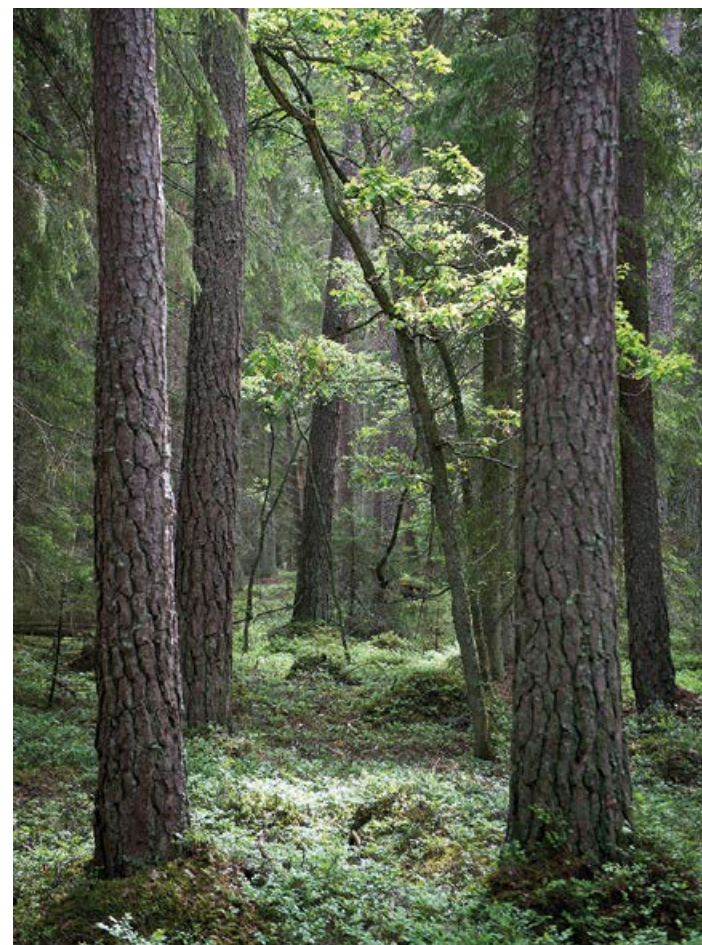
Bästa matsäcksplatsen: På ett av alla fallna träd i området norr om vägen.

Hitta hit: följ E20 västerut från Skara och ta av söderut mot Norra Vånga. Efter några kilometer följer du skylten till vänster mot Björnöns naturreservat. Det finns ingen parkeringsplats vid informationsskylten men vid ett ålgtront strax väster om reservatet går det bra att stå.

När tofsmesar blir arga eller skrämde så reser de tofsen på huvudet. Håll öronen öppna för tofsmesens ljusa puttrande läte. Det är en av alla arter som inte känner sig hemma i vårt moderna skogslandskap.

Ekorrhäret är de mossiga skuggornas liljeväxt. En av skogens vanlighetsvackraste, väl värd att lägga sig ner och titta närmare på. Lukta gärna på blommorna men smaka för allt i världen inte de röda giftiga bären.

Redan 1946 skyddades skogen här som domänreservat. 1996 blev den naturreservat.